

Ahoj, ahoj.

Napíšem Ti niečo o tom kurze na Brnčalke, ktorý bol 20. - 22. 3. 2009. Bola som vychystaná na vlak. Idem ja na stanicu, reku nechám tam auto. Ale nestihla som sa na parkovisku prezúť do lyžiarok, nestihla som vlak a išli sme s kamarátkou Majkou nakoniec autom. Šliapať sme z Bielej vody začali okolo pol tretej. Mala som ťažký, taký historický čakan z čias mojich starých rodičov (bol predmetom obdivu počas celého kurzu), mačky, prilbu, karimatku - to všetko viselo zvonku na batohu. V batohu bol spacák, vibrámy, varič s bombou, ešus, trochu prádla a jedla. No, vážil nad 20 kg. Majka vyrazila ako prvá a ja som sa tam organizovala na parkovisku. Pristavil sa pri mne zamestnanec Horskej služby a pomohol mi s tým na pleciah. Zo začiatku to bolo fajn, ale asi v strede šliapania som si uvedomila, že ma akosi ťahá na pravú stranu. Snažila som sa teda nakláňať sa na opačnú stranu. Boli to galeje, nevedela som prečo. Pri Šalviiovom prameni ma čakala Majka. To bolo také 1. občerstvenie. A prišlo ešte jedno v podobe JJ a Largea asi hodinu pod chatou. Zistili pravú príčinu nakláňania sa môjho batoha - nedotiahnuté pracky na pleciah. Ale bolo aj iné občerstvenie. S Majkou sme totiž nemali čaj a pili sme po ceste studenú vodu. Keď som sa napila teplého čaju, uvedomila som si, ako mi porástla energia. Neuveriteľné. Kým nevyskúšaš, neuveríš. Odovzdali sme im batohy a naľahko vybehli na chatu. Po ceste nám vyšla v ústrety ešte Tinka. Keď sme prišli na chatu, čakalo nás už asi kompletne obsadenie kurzu. Možno niekto ešte po nás prišiel, ale my sme to veľmi nevnímali. Po večeri sme sa presunuli dole do klubovne na prednášku o núdzových záhraboch a opakovaní toho, ako sa naviazať na lano, a potom sme zobrali lopatku a išli kopať záhrab do svahu neďaleko chaty. Veľmi milo nás prekvapila aktivita niektorých kurzistov, ktorí to začali cvične robiť už cez deň, kým my dve sme bojovali po žltej značke na chatu. Prenajali sme si jeden záhrab a trochu dokončili. Roman, ktorý ho poriadne načal, nás nechal, aby sme dokončili strop. Po sprche som si obliekla prádlo na paplón v izbe č. 1, vytiahla som varič a urobili sme si s Majkou teplé jedlo.

Ráno bolo vonku mínus dvanásť, ale na chate to vrelo ďalším balením a odchodom na aktivity. Nestihla som sa najesť, uvariť si čaj, ale horšie bolo, že ani nájsť si svoju novú sedačku s prsným úväzom. Našťastie Janko Guniš, pod ktorého vedením som prežila prvú časť toho dňa, mi urobil improvizovanú sedačku aj úväz z plochých slučiek. Teda čo sme sa večer predtým naučili naozaj zafungovalo. A nasledovalo chodenie po „ladovci“, preskakovanie trhlín, hádzanie sa dole svahom a brzdenie pádu, vyťahovanie spolubojovníka z trhliny, šrubovanie šrúb do ľadu plesa a zlaňovanie z veľkej skaly vedľa plesa. Najviac sa mi páčilo lezenie na mačkách za pomoci dvoch čakanov. A to bol v ten deň koniec aktivít vonku za mrazu približne 10 stupňov Celzia. Potom už rýchlo na prednášku na chatu dole do učebne, kde sme sa ako tak zmestili a niektoré aj pospali. V nedeľu ráno sme zas začínali prednáškou o lavínach a kamarátskej pomoci, pretože tá kvalifikovaná môže doraziť na miesto činu neskoro, zubatá môže byť rýchlejšia.

Tak sme sa vrátili k našim starým záhrabom, kam sa schoval Peter Kalenský, a učil jednu skupinu. Pichali sme lavínovými sondami cez sneh do jeho tela "zasypaného lavínou" a overovali sme si, ako cítiť nájdenie človeka pod snehom. Kameň bol OK, ani topánky ho asi neboleli, horšie to asi pre Peťa bolo keď sme pichli do krížov alebo do hlavy bez prilby. Všetko pre nadšených kurzistov! V ďalšej skupinke, ktorú mal na starosti Martin, sme hľadali pomocou pipsu v lavínovom poli zasypaného "človeka" (karimatku) a snažili sme sa sondou identifikovať jeho polohu v snehu. Najbližšie pri chate mal stanovište Richard Bodnár. Ukázal nám, ako sa dá orientačne posúdiť miestne lavínové nebezpečenstvo, ale aj ako sa to robí presnejšie. Kopali sme sondy a na nich skúšali tvrdosť jednotlivých vrstiev snehu a aj ako silomerom určiť presnejšie lavínové nebezpečenstvo. Také jednoduché! Ale sama by som na to nebola prišla. Vďaka všetkým našim pretrpezlivým inštruktorom bol kurz naozaj skvelý. Skončili sme v nedeľu pred obedom a premiestňovali sa po skupinkách smerom domov. Bolo príjemné, že sme nemuseli na vlak a čakalo nás s Majkou dole auto. Chcem vyjadriť vďaka všetkým inštruktorom a ich pomocníkom a aj účastníkom a ich priateľom, tiež personálu chaty a všetkým, ktorí prispeli k úžasnej atmosfére. Bolo to zas nabitie bateriek na týždeň-dva.

Prajem Ti, aby si našiel odvahu a čas a vybral sa aj Ty na kurz SVTS.

Maj pekný deň. Katka Mičková.